

OLY KORBAN ÉLTEM

*Oly korban éltem én, mikor nem puskatussal,
mikor térkép volt az emberi táj,
cifra börtönudvaron körbe-körbe
viháncolt az erőltetett menet
gondtalan öntudattal, íme lánc-lánc,
az eszterlánci cérna nem szakad,
mozdít bokát és térdet és agyat.*

*Oly korban éltem én, mikor az angyal
a karddal már nem volt sehol, emlékeinket
szuronnyá kalapálták, a varázslat
szemfényvesztők kezéhez dörgölődött,
s naponta fiadzott csodát, az ember
akárhová emelte szemeit,
s a jók, a bölcsek szemlesütve jártak.*

*A korban s a Föld ama szegletében,
hová születtem, mélyen víz alá
nyomták fejünk, apám még fuldokolt,
én már kopoltyúval jöttem világra.
Tudtam is én, a kiskölyök, milyen
a levegő! Az is lehet, burok
védett a mélyben hallgató világban.*

*De kozmosz volt az is, benső mennyország,
honnan észrevétlen, álomba hullva
születtem férfivá. S megadatott,
hogy lássam megbolydult vizek alól
a cet hátát elővillanni – aztán
ez is alámerült, s a fürgeteg
unott szokássá lett. A kor, amelyben*

*azután éltem: különb volt talán?
Nem lettem hős, csak tettem dolgomat,
nem mostam aranyat a zavarosban,
s nem üldöztek: ennyi arra elég volt,
hogy vágtazhassak – tán fogadtak is rám.
Nem puskatus, szögesdróttal szegett
tölgykerítés. Itt élhetnél te is.*

*Büszkék lennénk rád: értünk dolgozol,
de hangodat ünneptelen ricsajban
csak aki közeledben, hallaná,
ki szavaid magában őrzi még,
s nem vakítja el tarkódra irányzott
reflektorfény. Ellennél itt, közöttünk:
akadna hely a holtak táborában.*

*De te, jeltelen, temetetlen - élsz!
Az ájult Szerbiából hangodat
szárnyára kapja a hatvanöt év,
mint akit szárny emel itt vagy, fölöttünk
virrasztó éji felleg. Visszhangjára
a dörrenésnek rebbenés felel,
s koppan a bot a vándorok kezében.*